

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Til en ung Digter

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Til en ung Digter", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid55506/facsimile.pdf>
(tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- 9 Og som Midlerske, i Nattens Rige,
 Fletter Vanvid hendes Brudekrands,
 Ak! men snart for det Guddommelige
 Bæver, brister Brudens Sjæl og Sands:
 Livløs daaret hen
 I Henrykkelsen,
 Aldrig, aldrig meer hun kom igjen!

Til en ung Digter

- Hvi søger du, at ikkun faa
 Med hellig-henrykt Tausbed lytte,
 3 Naar ædle Skjalde Strængen slaae
 Og, mens i Billed og i Mythe
 De lenges, mindes, haabe, spaae,
 6 Det lave Liv i Jordens Hytte
 Mod Stjerneborgens Pragt ombytte?
 Hvi søger du, at mangen een,
 9 Som efter Døgnværd eene tragter,
 Med dyriskt Nedblik tankeløs foragter
 Din uforgængelige, gølge Green?
 12 Hvi søger du, at Samtid nægter
 At kjende dig, forskundte Søn!
 Og at, samtidig kun med fjerne Fremtids Slægter,
 15 Hos dem du finder en for sildig Løn?
 Forgjemmer du da selv, Ulykkelige!
 At denne Verden ikke er dit Rige,
 18 Og at du Æolskarpen er, hvorpaa
 Sig Verdensaanden fuldt udtoner?
 At derfor du til Lideiser skal gaae,
 21 Du Tidens haanede Forsoner,
 Et Offer, snykt med Livets Tornekroner?
 Thi den, som her i Billed, Værk og Daad
 24 Den evige Natur: at efterligne stræber,
 Til Mørkets Magt han bøder Graad
 Og Krandsen ham, som Offerdyret, dræber.

- 27 O Sanger med de gudberørte Læber,
O føl, heelt føl dit Kald, din høje Værd!
Din Rod sig dybt i Evigheden skyder,
30 I Tiden højt din Blomstertop udbryder:
Du begge Verdoers Miøller er.
Kan ikke den guddommelige Tanke
33 Dig styrke her til Kamp og Taal,
Da feig dig indeluk i Sandsens Skranke
Og i det endelige Maal.
36 Men hvis du dig fra Tidens Aag befrier
Og ei betænker dine Taaters Tål,
O da bryd ud i Verdensmelodier,
39 Skjøndt Gjenlyds Nymfhe rundtom tier
I hvert et Bryst; lid i dit store Kald,
Ombyt det Virkelige med dets Ideal,
42 Og naar du Evigheden dig indvier,
For dette døende i Elskovsqual,
Sku, Længsels Martyr, op i Guders Sall!
- 45 Kan vel, o sig! Navnkundighed belønne
Et herligt Liv og det forskjønne?
Vær stor i dig, for dig vær stor.
48 At leve udenfor er mindre
End være *al* i eget Indre.
Naar du dit dybe Livsvælds klare Røst,
51 Din Samklang med Gudverdoen, aabenbarer,
Og nu det Helligste, i Ord og Form udøst,
Din skjønne Skabelse, vedvarer;
54 Naar du dybt i dit underste Bryst
En hellig Elskovs Længsel haler,
Og sødt-veemodig, mellem Qval og Lyst,
57 I jordiskt Savn frivillig dvæler,
Indtil din Trang forunderlig
I Billedet det Elskte skaber
60 Og Himlen vinder, mens den Jorden taber:
Guddommelige Digter, sig:
Er du i Verden? – Verden er i dig.

- 63 Vend Øjet mod hiint afrikanske Øde
Og sku Naturens Yndling der,
Det favreste blant alle Jordens Træ'r,
66 Hvis Blomst og Frugt useet maae gløde
Og Ødets stille Aandedrag forsøde:
O seel det spreder al sin Pragt
69 Ukjendt i Bølget og i Vinde,
Og naar det Frugten ved sin Rod har lagt,
Det atter sig en Foraarskrands vil binde,
72 For atter den at drysse ned
Og skjule den unyde Frugt dermed.
Siig, om ei skjønnere i dulgte Dale
75 Den umme Vaillant's Lilje staaer,
End i en Konges Urtegaard,
For snart at visne i hans Sale?
78 Hvad vil den Lilje blomstre for i Løn?
Hvad? den vil være til og være skjøn.
Med heede Læber Morgensolen hæver
81 Fra snehvidt Blad dens klare Taarer op,
Og om den nænsomt skaante Top
Med lade Vinger Tiden svæver,
84 Til endelig dog Uskylds Blomst forgaaer
Og ved dens Undergang mørkt, frydløst, Aaret staaer.
O Digter, vær den skjulte Liljes Lige!
87 I det *ukjendte Land* dit Liv udfold;
Naar *Aandens* Luer i dit Barm nedstige,
Da maae dit Mørkes tunge Taare vige,
90 Og, liget hiin Liljes hvide Virakksaal,
Dit reene Hjerte tør omfatte
En anden Verdens ubekjendte Skatte.
- 93 Ja! hvis jeg paa en uopdaget Øe,
Rundt hegnet ind af Skummets Taarne,
Ved den uendelige Søe
96 Adskilt mig fandt fra Jordens Baarne:
End skulde paa den døde Kyst

Min Sang den huule Taushed bryde,
99 Og o' mit Liv saa sødt henflyde
I selvbelønnet Kunstnerlyst.
Naar Jord og Himmel sammenbrænde
102 Til Morgenrøde i et Eiskøvslys,
Og alle Blomster deres Farver tænde
Ved det guddommelige Lys:
105 Da, liig en Hymene, min Hymne klinger,
Thi o' jeg er saa elskovsvarm.
Jeg Klippen Liv og Lyst paatvinger,
108 Opilder Havets kolde Barm
Og sinker Bølgenes Flugt i mit udstrakte Arm.
Men naar da Aftensolen hænger
111 En Draabe Guld, ved Himlens Purpurrand,
Og fremmede Gestalter trænger
Sig ind i Nattens Skyggeland;
114 Naar Maanen over Havet bygger
For Aanderne sin Straalebro,
Og, liig den Døendes udødelige Tro,
117 Lyst gjennemsmiler Jordens Skygger:
Da bryder jeg Naturens Ro,
Da maae jeg selvopfordret klage,
120 Og over Havets Straalesti,
I sødt veemodigt Sværmeri,
Til *det forladte Land* tilbage
123 En taarevædet Hjemvej tage.
Men, styrket ved min Kunstnerfyld,
Jeg intet kvalfuldt Suk tør drage:
126 Den lider ei, som vælger Klagens Lyd
Og i sin Smerte vil sig selv behage.
Opslug, o Bølge, Sangens lette Skrift,
129 Som Skjaldens Stav din Flygtighed betrøle!
Udfyld med Mos, o Træ, hver sindrig Rift,
Som med din Bark tillige grode!
132 O Sand! udslet igien de Træk, som stode
Paa dine vævre Blade, som